

Anden søndag efter påske 2024

Salmer: 754, 536, 192, 234, 15

ApG 2, 36-41; Joh 10, 22-30

Kære konfirmander!

Jeg tror, at mine børn bliver allermest irriterede på mig, når jeg begynder at fortælle dem om hvor kære de var, da de var små. Det kan jeg på en måde godt forstå, for det er jo sådan med børn, at de bliver født til at blive voksne og flyve fra reden, men i dag vil jeg alligevel tillade mig at tage udgangspunkt i netop det at være barn, for så bliver det måske nemmere at forstå hvad det vil sige at høre Guds røst, og hvorfor kristendommen er en hjertesag.

Og netop ved hjertet skal vi begynde. I har et hjerte, og det hjerte er knyttet til noget og nogen, jeres hjem, jeres familie og jeres venner. Alle, der er samlet her i dag, har jer i deres hjerter. Den røst I først hørte fra I blev til, var

på samme tid en røst fra fortiden og fra fremtiden, for den røst var jeres moders stemme, I lå lige under hendes hjerte. Hun var til længe før jer, og hun var sandsynligvis den, der først tog jer i favn. Lidt efter lidt kom andre stemmer til, Fars stemme, bedsteforældres og søskendes, et helt kor af kendte, elskede stemmer fra alle tider. Og når man tænker på dét, så er det måske ikke så svært at tænke på Guds stemme; at den kan nå os fra en anden tid, en anden dimension. Den dimension blev I døbt ind i.

Dåben gav jer et hjertebånd til Gud, der blev I lagt under *hans* hjerte, et hjerte, der var så stort, at han lod sin søn gå i døden for os. Hvis vi skal forstå, hvordan det har været for Gud, kan vi tænke på, hvordan det er for forældre at miste et barn, og så kan man jo spørge, hvorfor Gud mente, at det var nødvendigt. Det var fordi han elskede os lige så meget, som han elskede sin søn, og derfor måtte den søn drage til fjendeland, hvor den historie, vi netop har hørt, udspiller sig. Det er

ovenikøbet i Guds eget land, at Guds eget folk, jøderne, omringer Jesus og udfordrer ham. De vil have svar på, hvem han i virkeligheden er, om han er den Guds salvede, de venter. De vil kende hans sande identitet, men Jesus siger, at den burde de kende, for alt det, han har gjort – helbredt mennesker, gået på vandet og fået storme til at lægge sig, bare for at nævne nogle få af hans mirakler – peger i én retning, nemlig op mod hans himmelske fader. Imidlertid ville en del af jøderne have Guds udsendte for sig selv, de ville være eksklusive, og netop dét ville Jesus ikke være med til, og så måtte det gå, som det gjorde. For Jesus ville være for alle, og det satte han sig selv ind på.

I dag er det blevet så almindeligt at tænke, at det med at ville være noget eksklusivt, noget for sig selv, er en ganske forkert tankegang, men vi behøver ikke at se længere end til os selv og vor hverdag, så ved vi, at det er netop sådan vi tænker; vi vil helst være eksklusive, både individuelt og i de grupper, vi færdes; det ligger

nemlig dybt i mennesket både at ville være noget særligt og samtidig være en del af en flok, hvad enten man er det bare for at være med eller for at kunne hævde sig i og ved flokken. Det behøver ikke nødvendigvis at være forkert, for vi kan slet ikke undgå at være en del af en flok, som man også kan kalde et fællesskab; vi har vor familie, vor skole, vort arbejde, vore foreninger, og i langt de fleste tilfælde er det gode, sunde og meningsfyldte fællesskaber. Imidlertid ved vi også, at det kan stikke af for os, og at fællesskabet kan blive usundt og komme til at handle om at træde hinanden og andre ned eller holde dem udenfor. Sådan var det blevet med jødedommen på Jesu tid; jøderne var så optaget af at være Guds udvalgte folk, at de faktisk ikke ville ikke vide af ham, da han kom til dem, for de havde det så godt med deres egne regler, deres sociale kontrol og magthierarkier. Derfor får de råt for usødet at vide i dag, at de ikke hører til den flok, Jesus er på vej til at samle om sig.

»Mine får« siger Jesus, »hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd.« Det kan godt lyde som om det at tro på Jesus handler om at gå i takt og miste sin individualitet, for ærligt talt: I en flok får er det godt nok svært at se forskel på det enkelte. Men det er slet ikke sådan det forholder sig med Jesus. For når folk hørte og stadig hører ham kalde og kommer til ham, så er det fordi de hos ham føler sig elsket præcis som de Guds skabninger, de er. Jeg viste jer for et par måneder siden en lille film om nogle af de første kristne, og der så vi, hvilken slags mennesker, mange af de første kristne var; det var slaver og kvinder, dertil kan vi føje børn og udstødte, mennesker, der ikke betød ret meget på den tid, og de, der bragte budskabet ud i verden, var fiskere, som Peter jo var, og håndværkere, altså helt uden en akademisk uddannelse. Det var altså ikke en eksklusiv flok, Jesus samlede om sig, det var en flok, der havde brug for ham. Det skal jeg vende tilbage til.

I den samme film så vi biskop Ignatius, som ikke ville afsværge sin kristne tro, og som derfor lod sig føre til Colosseum i Rom for at blive kastet for løverne, og han gjorde det, fordi han ville vise, at Jesus var så vigtig for ham, at han end ikke frygtede døden. Vi så også, hvordan han forsøgte at trøste sine medfanger, der var rædselsslagne for det, der skulle ske med dem. Når Ignatius ikke frygtede døden og havde overskud til at prøve at hjælpe andre, var det fordi han troede på, at Jesus havde overvundet den, og at han havde del i den sejr. I dag har vi allerede sunget et par salmer, der handler om ikke at være bange for døden, og vi skal synge et par stykker mere. Også de salmer er en røst fra en anden tid, der taler til os, for til alle tider har der været nogen, der har troet det samme som Ignatius og har villet bringe budskabet videre til trøst. Det er det, der er afgørende for den kristendom, I blev døbt ind i. Og så skal vi tilbage til den flok, der hører Jesus til, og som netop ikke er eksklusiv. Hos Jesus møder vi både

dem, vi kan lide, og dem vi ikke kan lide, og det kan faktisk være ganske befriende, at det ikke er os selv, der skal afgøre, hvem der kan være med, at det for en gangs skyld ikke er os, der skal kvalificere fællesskabet og samværet, men derimod Gud selv. At det er Gud, der bestemmer, at vi har værdighed og ikke alle mulige andre. Det er det, vi kalder frelse. Frelsen er altså hos Gud, og livet er hos Gud, selv når vi mister livet. For det, der engang fjernede os fra Gud og det evige liv, var, at vi selv ville være som han, at vi ville råde for verden alene. Og der er nok af hændelser i verden, både den nære og den fjerne, der viser, at det er vi ikke så gode til. Men som jeg sagde til at begynde med, så blev I lagt under Guds hjerte, da I blev døbt, det hjerte slår til evig tid og minder jer om, at I har et hjem hos Gud, hvorfra der netop lyder en røst, kærlighedens evige røst. Det er godt at vide, for der er ikke mange år til, at I skal ud og prøve kræfter med tilværelsen, finde jeres plads i livet. Men jeg ønsker for jer, at I undervejs altid må høre den røst, der fortæller jer, at I er elskede, at Gud er med

jer, hvor I går og står, og at I tør vidne om det overfor andre ved at vise, at I bærer noget godt i jeres hjerte, nemlig kærligheden. Jeg vil derfor slutte med at læse fra salmernes bog om den hyrde, der blev jeres ved dåben, og som vil følge jer, hvor I går og står:

Herren er min hyrde, mig skal intet fattes,
han lader mig ligge på grønne vange.

Til hvilens vande leder han mig, han kvæger min sjæl
Han fører mig ad rette veje for sit navns skyld.

Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal
jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din kæp og din
stav er min trøst.

Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage
og I Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig
Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen.